

HOE ZOU HET NU
EIGENLIJK
ZIJN MET
Ans & Alix?

Vorige zomer schreef Ans columns over haar leven als single mama met dochtertje Alix. Sindsdien vroegen jullie ons geregeld hoe zij het nu maken. Best goed, zo blijkt uit deze moederdagcolumn. →

Twee stappen vooruit, een stap achteruit. Dat spelletje speelde ik vroeger als kind weleens als ik op stap was met vriendinnetjes. Mijn bomma noemde het 'de processie van Echternach'. Het duurde dubbel zo lang om je bestemming te bereiken, maar uiteindelijk lukte dat altijd wel. En onderweg verloor je gigantisch veel tijd met getreuzel. Het achtjarige meisje dat ik toen was, vond het hilarisch. Dertig jaar later lijkt mijn leven verdacht veel op dat spelletje. Ik weet eerlijk gezegd niet meer wat ik er als kind zo leuk aan vond. Het verschil is waarschijnlijk dat een dromerig meisje in de jaren tachtig zeeën van tijd had terwijl een alleenstaande moeder met eigen zaak anno 2018 non-stop het gevoel heeft dat de dagen te kort zijn en de to-do-lijstjes te lang. Als je bovendien de mama bent van een kindje met ASS (autismespectrumstoornis) lijkt het soms alsof je meer stappen achteruit dan vooruit zet.

“De hartverwarmende reacties op mijn columns van vorige zomer geven mij de kracht om door te gaan. Want er zijn nog steeds veel mensen die niet begrijpen wat autisme is”

Alix is intussen vijf en het gaat beter dan ooit met haar. Ze slaapt rustiger, gaat vrolijk naar school, heeft veel vriendjes, volgt balletles en speelt sinds kort zelfs harp. Op goede dagen zou je bijna vergeten dat haar hersenen anders functioneren dan die van haar leeftijdsgenootjes. Dat zijn de dagen dat we twee of zelfs meer stappen vooruit zetten, dat we samen lachen en dat ik dankbaar ben om de lange weg die we al hebben afgelegd. Maar waar andere mama's op zulke momenten zorgeloos kunnen genieten van hun kroost, is er bij mij altijd dat stemmetje in mijn achterhoofd dat fluistert: 'Pas op, dit gevoel kan zo weer voorbij zijn! Misschien gaat ze nu over haar grenzen en krijgt ze later een terugval. Ze lijkt nu wel vrolijk en sociaal, maar straks krijgt ze het weer moeilijk. Wees op je hoede! Dit geluk is niet vanzelfsprekend!'

Twee jaar nadat Alix de diagnose autisme kreeg, is het nog steeds niet evident om het gedrag van onze dochter te voorspellen, maar we hebben wel geleerd om de signalen te herkennen en mogelijke valkuilen te omzeilen. Te veel leuke en opwindende activiteiten na elkaar zijn in ons geval nefast voor de feestvreugde. En dus plannen we maximaal één verjaardagsfeestje, uitstapje

of logeerpartijtje per weekend en bouwen we voldoende rustmomenten in. Alles verloopt volgens een strakke planning en er is weinig ruimte voor spontaniteit. Natuurlijk laten we ons af en toe toch verleiden tot een lastminute-playdate of bezoekje aan de stad. En als het lukt, genieten we dubbel zo hard. Maar soms loopt het fout, en dan betalen we de prijs achteraf.

Vorige winter nog. Van de ene dag op de andere veranderde mijn vrolijke, levenslustige dochter in een nukkige, boze baby. Ze was plots tot niks meer in staat, weigerde te eten, werd hysterisch als ze kleren moest aandoen en wilde tegen niemand meer praten. 's Nachts kreeg ze verschrikkelijke angstaanvallen en overdag wilde ze enkel nog in de zetel liggen en mijn hand vasthouden. Ze kon twee weken niet naar school. We gingen niet één stap, maar tien stappen achteruit.

Naar de oorzaak van haar plotse terugval konden we alleen maar raden, maar volgens de psychologe gebeurt het wel vaker dat kindjes met ASS het lastig krijgen in de periode voor de feestdagen. De druk om flink te zijn 'want anders brengt Sinterklaas geen cadeautjes' en de onvoorspelbaarheid van de feestperiode zorgt voor kortsluiting in hun hoofd. De opeenstapeling van cadeautjes (stress omwille van de verrassing die erin zit), nieuwjaarsbrieven (faalangst) en familiefeesten (sociale druk) in combinatie met te weinig slaap en gebrek aan structuur is een dodelijke cocktail voor gevoelige kinderen.

Na zo'n moeilijke periode ben ik zelf ook uitgeput, maar toch wordt het iedere keer makkelijker om ermee om te gaan. Want intussen weet ik dat het altijd voorbijgaat. Je weet nooit hoe lang het zal duren, maar het zal beter worden. Als er één ding is dat ouders van kinderen met ASS nodig hebben, dan is het wel geduld. De ironie wil dat geduldig zijn nooit mijn sterkste kant is geweest. Wachten stond niet in mijn woordenboek, tot ik mama werd van een heel bijzonder meisje dat mij dagelijks confronteert met mijn eigen tekortkomingen. Want probeer maar eens je geduld te bewaren als je bijna elke ochtend te laat op school dreigt te komen omdat je kind (net wanneer het helemaal aangekleed is en klaarstaat om te vertrekken) hysterisch begint te krijsen dat haar sokken niet goed zitten, of dat haar broek jeukt of haar schoenen te klein zijn. Om vervolgens drie keer van outfit te veranderen en uiteindelijk huilend de deur uit te gaan en dus alsnog te laat te komen op school. Het maakt niet uit hoe vroeg je opstaat, hoeveel verschillende soorten naadloze sokken en schoenen zonder veters je koopt, hoeveel outfits je de avond voordien samen klaarlegt. Als het niet gaat, gaat het niet. En dus heb ik mezelf geleerd om op zulke momenten een paar keer diep in en uit te ademen en geduldig te zijn. Heel geduldig.

“Probeer maar eens je geduld te bewaren als je kind, net als je eindelijk klaarstaat om naar school te vertrekken, hysterisch krijgt dat haar broek jeukt”

Ik weet ondertussen ook dat ik niet alleen ben. De vele hartverwarmende reacties na mijn columns van vorige zomer hebben ervoor gezorgd dat ik mij minder eenzaam voel. Het besef dat ik niet de enige ben die soms moet vechten tegen vooroordelen geeft mij de kracht om door te gaan. Want er zijn nog steeds veel mensen die niet begrijpen wat het probleem is. Ik doe geen moeite meer om uit te leggen waarom Alix zich onlangs op vakantie de hele week terugtrok in een kamp in de schaduw of zich verstopte onder tafel. Ik weet dat ze zich onrustig voelt in een vreemde omgeving en dat de drukte te veel van haar vraagt. Dus neger ik de veroordelende blikken en bouw zelf een schuilplaats voor haar. Ik ga naast haar in de zon liggen lezen, zodat ze haar arm naar buiten kan steken en mijn hand vastnemen, zodat ze zich veilig voelt.

Er is nog een lange weg te gaan, maar haar papa en ik weten nu beter dan ooit wat we moeten doen om Alix de geborgenheid te geven die ze zo nodig heeft om te kunnen functioneren. Ik zoek nog steeds naar het evenwicht tussen beschermen en loslaten, net zoals alle ouders van jonge kinderen, maar ik slaag er steeds beter in om mijzelf daarbij niet uit het oog te verliezen. Want voor diegenen die het zich afvroegen: ja, ik ben nog steeds single. Toen ik op Valentijnsdag in de vrieskou stond aan te schuiven bij de autokeuring, herinnerde ik mij plots dat ik mij in een van mijn zomer-columns had voorgenomen dringend iets aan mijn relationele status te veranderen. We zijn intussen bijna een jaar verder en van dat voornemen is weinig in huis gekomen, met dank aan de processie van Echternach. Dus deed ik tijdens het luisteren naar de top 100 lovesongs aller tijden een nieuwe poging en beloofde ik het komende jaar niet alleen goed voor mijn dochter, maar ook goed voor mijzelf te zorgen. Want je weet maar nooit wie er nog mijn pad zal kruisen. ‘Geduld wordt beloond’, zei mijn bomma, en laat dat nu net een van mijn grootste talenten zijn!

Tekst: Ans Vroom • Foto's: Ann De Wulf